

„Forstaar du ikke, Barn! — Jeg vil med!“

Saa nikkede han bare.

Blakken blev atter fraspændt og Giggen ombyttet med Ponyvognen med det røde Fløjlsæde. Ogsaa Stadsseletøjet kom frem, og en halv Time efter drog de af Gaarde.

Vejen førte over Skinnerne og steg derfra jævnt op over en Bakke med vid Udsigt over Aaen og Engene. Paa den anden Side af Bakkens Ryg sænkede Jordsmonnet sig stejlt ned mod en bred, skovfyldt Kløft, hvis hundredfarvede Bladehav flimrede i Solen. Snart lukkede Skoven sig om dem, Vejen blev blød og tung, og Per lod Blakken gaa i Skridtgang.

Han sad hele Tiden tavs. Inger derimod var livlig og udtrykte sin Glæde over at være kommen ud ved en Nynnen, — hun havde saa længe siddet hjemme og kukkeluret og været trist i Sindet. Herinde i Skoven blev hun nu helt overstrømmende i sin Henrykkelse. Hvor her var dejligt! Disse prægtige Træer! Denne Uendelighed af Farver! . . . Tæt ovenover dem kvidrede en enlig Fugl, der syntes at forfølge dem. Hun kunde ikke faa Øje paa den lille Skabning men hørte den bestandig, snart hist, snart her, mens den ligesom skælmsk blev ved at gentage sit „Se-hid! Se-hid!“ Hun aandede dybt ud og følte sig saa befriet, som om paa eensgang alt, hvad der havde tynget og tvunget, var bleven løftet fra hendes Sind. Hun syntes tilsidst, hun maatte synge her, men saa kom hun til at huske paa, at Per saae saa nedtrykt ud, og nøjedes derfor med igen at nynne lidt.

Pludselig greb hun Per om Armen for at faa ham til at standse.

„Se!“ hviskede hun.